

Εν κατακλείδι

ΑΕΡΟΛΟΓΙΕΣ ΚΑΙ ΑΠΠΕΛΟΦΙΛΟΣΟΦΙΕΣ ΤΗ... ΑΠΟΦΗ

γράφει ο Σάββας Λιμνατίτης • savvas_67@yahoo.com

ΜΑ, ΠΟΥ ΚΡΥΦΤΗΚΑΝ ΟΛΟΙ;

"Nothing ever happens/ nothing happens at all/ the needle returns to the start of the song/ and we all sing along like before". Η σε ελεύθερη μετάφραση «τίποτα δεν γίνεται/ τίποτα απολύτως/ ξιθέλοντας επιστρέφει στην αρχή του τραγουδιού/ και τραγουδούμε όλοι μαζί όπως πριν». Εδώ και λίγες μέρες το συγκεκριμένο άσμα έχει σφυνωθεί στον εγκέφαλο μου και δεν λέει να με αφήσει ήσυχο, ταράζοντας την πρέμια μου στης πιο απίθανες ώρες της ημέρας, στριφογυρίζοντας ως μύγα που συνθέτει συμφωνικό αριστούργημα πάνω από το κουφάρι καγκουρό ισοπεδωμένου από νταλίκα στην πλευρά του Great Western Highway και ανάμεσα στην κόκκινη άμμο κάποιες δεκάδες χιλιόμετρα έξω από το Περθ.

Βέβαια το εν λόγῳ τραγούδι υπογράφεται μεν από τους εκ Σκωτίας ορμώμενους Del Amitri, οι οποίοι εν έτη 1989 περιέγραφαν την βαριεστιμάρα και τις άθλιες οικονομικές συνθήκες που επικρατούσαν τότε σχεδόν σε ολόκληρη την πάλαι πότε σπουδαία Μεγάλη Βρετανία (ας όψεται η οικονομική πολιτική της Σιδεράς Κυρίας Μάργκαρετ Θάτσερ), τατιάζει δε γάντι στην ελληνική παροικία του Σίδνεϊ στο τέλος του 2013. Εν ολίγοις, δεν κουνιέται φύλλο! Και αν στην περίπτωση της πρώτης γενιάς αυτό πάταν λίγο πολύ αναμενόμενο – ας μην κρυβόμαστε πίσω από το δάκτυλο μας: εκτός του κορεσμού, ο αδυσώπτος χρόνος έχει αφήσει τα ανεξίπλα στις ορέξεις και αντιστάσεις μας– τι να πει κανείς για τα βλαστάρια μας; Όποτε μου δοθεί η ευκαιρία «ξεπατικών» κυριολεκτικά Αυστραλιανές εφημερίδες και περιοδικά, ψάχνοντας απεγνωσμένα να εντοπίσω ονόματα ελληνοαυστραλών που διαπρέπουν στον πολιτιστικό κυρίως στίβο. Εις μάπτην, όμως! Έχουν όλοι εξαφανιστεί...

Εκτός βέβαια και αν όλες οι αναφορές σε ελληνοαυστραλούς καλλιέργεις γίνονται σε μέρες που δεν φτάνουν στα χέρια μου τοπικά έντυπα. Στην περίπτωση αυτά πάρω πάσο και απολογούμαι. Το ερώτημα – πιο καλύτερα ερωτήματα- παραμένουν: που πήγαν όλοι κατά κύριο λόγο, και κατά δεύτερο, με τι θα ασχοληθεί η σπλα σήμερα;

Στο πρώτο ερώτημα σποκώνω τα χέρια ψηλά. Στο δεύτερο, μια λύση θα πάταν να ξεκινούσα να παρουσιάζω τις δραστηριότητες Ελλήνων από τον παγκόσμιο πολιτιστικό χώρο. Αρνούμαι όμως να σπαταλήσω την φαιά ουσία μου για ευνόπους λόγους ασχολούμενος με σταρ παγκοσμίου εμβέλειας (Τζένιφερ Άνιστον, Ζακ Γαλιφιανάκης ή Ολυμπία Δουκάκη για παράδειγμα) ή με άλλους που κινούνται στα «δικά» μου λημέρια (Άλεξ Καπράνος των Franz Ferdinand ή Γιάννης Φιλιππάκης των εξίσου έξοχων Αγγλών The Foals ή τα ελληνογερμανικής καταγωγής αδέλφια Matthew και Eleanor Friedberger των Fiery Furnaces, λόγου χάρη).

Για να πω όμως την αλήθεια κατάφερα να ξετρυπώσω δύο ονόματα: το πρώτο διαβάζοντας το πρόσφατο τεύχος του

Αυτό το λιμανάκι ποιός θα το αγοράσει;

Time Out (και δι τον τηλεοπτικό «κπουρό» Κώστα Γεωργιάδην) και το δεύτερο διαβάζοντας τα credits της νέας τηλεοπτικής σειράς του ABC Serangoon Road, την σκηνοθεσία του οποίου συνυπογράφει ο «πολύς» Πάτερ Ανδρικάκης. Περισσότερα για τους δυο λίγα προσεχώς.

ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΕΣ ΣΤΑ ΚΑΤΑΧΩΜΕΝΑ

Πριν συνεχίσετε την ανάγνωση, καλό θα πάταν να γυρίσετε στην σελίδα 17 της σπηλινής έκδοσης και να διαβάσετε το «νέο» κόλπο που σκαρφίστηκαν Τούρκοι και Τουρκοκύπριοι προκειμένου αφενός να εκμεταλλευτούν την οικονομική κρίση που μαστίζει τις ελεύθερες περιοχές της νήσου, και αφετέρου να σφετεριστούν και με τον πλέον επίσημο τρόπο τις ελληνοκυπριακές περιουσίες, φέρνοντας τον ελληνισμό προ ενός αμετάβλητου status quo (για την καθιέρωση του οποίου μεγάλη ευθύνη φέρουν οι ίδιοι οι Κύπριοι).

Θα έχετε φαντάζομαι προσέξει τα εισαγωγικά που περικλείουν την λέξη νέο. Υπάρχει ασφαλώς λόγος σοβαρός. Πολύ φοβάμαι ότι οι Τούρκοι «φίλοι» μας έχουν φτάσει στην συγκεκριμένη απόφαση όχι μόνο δεύτεροι, αλλά και καταϊδρωμένοι. Πρώτοι διδάξαντες υπήρξαν – ποιοι άλλοι; – οι ίδιοι κάτοχοι γης στα κατεχόμενα. Οι οποίοι – βέβαιως, βέβαιως! – τυχάνει να είναι ελληνοκύπριοι στην καταγωγή. Δυστυχώς...

Το πρόβλημα έχει τις ρίζες του στους καιρούς που προηγήθηκαν της κρίσης

Τα χρόνια διπλαδί που ενώ στις ελεύθερες περιοχές έδεναν σχεδόν τους σκύλους σχεδόν με τα... λουκάνικα, στα κατεχόμενα οι συνθήκες πάταν κυριολεκτικά αβίωτες και οι Τούρκοι πάταν έτοιμοι να δεκτούν όποια λύση θα τους προτείνοταν προκειμένου να αποφύγουν τον αργό θάνατο στον οποίο τους οδηγούσε ο οικονομικός αποκλεισμός.

Ηρθαν όμως δυο γεγονότα να ανατρέψουν την κατάσταση, εις βάρος των εισιθολέων και των απογόνων τους: από την μια η απόφαση πολλών βρετανών (ειδικά εβραϊκής καταγωγής) να επενδύσουν στην αγορά ακινήτων στα κατεχόμενα σε τιμές σαφώς πολύ φτηνές σε σύγκριση όχι μόνο με την Αγγλία αλλά και την ελεύθερη Κύπρο προσφέροντας υπερ-πολύτιμες οικονομικές ανάσες στους Τουρκοκύπριους και μέτοικους, ενώ στην συνέχεια ήρθε η απόφαση του «ανοίγματος» της πράσινης γραμμής να γύρει την πλάστιγγα υπέρ των κατακτητών, βάζοντας συνάμα ταφόπλακα στα ονειρά ευρέσεως συμφέρουσας για μας λύσην.

Στην αρχή βέβαια οι Κύπριοι έτρεξαν στα κατεχόμενα οδηγούμενοι από την ανάγκη να δουν ξανά τα πάτρια εδάφη. Στην πορεία όμως οι «ανάγκες» μετατέθηκαν και πλέον επικεντρώθηκαν στην έλξη που ασκεί η «καλή ζωή» στον μέσο νεοκύπριο. Και δυστυχώς πρέπει να παραδεχτούμε πως στη συγκεκριμένη τομέα τα κατεχόμενα προσφέρουν πολλές εναλλακτικές λύσεις: φτηνά τσιγάρα, επίσης φτηνό αστακό αλλά και άλλης μορφής

«ψυχαγωγίες». Μπν ξενάμε όπι πριν δυο περίου χρόνια είχε συλλοφθεί γνωστός ελληνοκύπριος πολιτικούς να... ψωνίζει έρωτα στην κατεχόμενη Λευκωσία. Λες και δεν υπήρχαν «τζόβενοι» νεαροί στις ελεύθερες περιοχές ικανοί να ικανοποιήσουν τις σεξουαλικές του ορέξεις!

Με την κρίση βέβαια να έχει φτάσει στα ντουζένια της, το πρόβλημα έχει επιδεινωθεί. Κατά την διάρκεια της παρουσίας μου στην Κύπρο είχε ακούσει – και τοακωθεί εννοείται – με πολλούς που εξέταζαν σοβαρά την περίπτωση να πουλήσουν την περιουσία τους στα κατεχόμενα προκειμένου να καλυπτέψουν τις συνθήκες διαβίωσης στις ελεύθερος περιοχές: προέκταση και ανακαίνιση των ίδιων κλιδάτων κατοικών τους, ταξίδια στο εξωτερικό, νέο αυτοκίνητο (κατά προτίμη πατριολέ) για τον γιο φαντάρο, ενοικίαση μεγαλύτερου διαμερίσματος στο Λονδίνο όπου σπουδάζει η μικρή, νέα τουαλέτα για την σύζυγο και ακόμα πιο ψηλή και καλλίγραμμη Ρωσίδα (δεκτές και οι εκ Ουκρανίας και Λιθουανίας!) για τον άντρα, και ούτω καθεξής. Και μπορεί πλέον πι πώληση της περιουσίας στα κατεχόμενα να φαντάζει ως μοναδική διέξοδος για πολλούς Κύπριους, την ίδια ώρα π εξασφάλιση του προς τα ζειν, έρχεται σε πολύ μεγάλο αντίτυπο για την χώρα, το χθες και το αύριο της. Εν ολίγοις, το καλό της χώρας αλλά και πιστορίας, θυσία στον βωμό της δικής μας καλοπέρασης. Τουλάχιστον κάποιοι να ανακαλύψουν τη ευθύνη να σταματήσουν τα κροκοδείλια δάκρια τους.